

GİRİŞİMCİ ÖĞRENCİLERİMİZ BOŞ DURMUYOR

GençBizz Lise Girişimcilik Programı kapsamında Türkiye'de 75 şirket arasına giren 3 öğrenci şirketimizden 2'si Başkan Büyükgöz'e projeye sunumlarını gerçekleştirmişti. Bu buluşmada ise 3. Öğrenci gurubumuzun kurduğu 'RecyTec GençBizz Şirketi' Gebze Belediye Başkanımız Sn. Zinnur Büyükgöz'e şirketlerini, yapacakları çalışmaları, faaliyet alanları ve çözüm stratejilerini anlattılar.

Şirketlerinin AR-GE faaliyetlerinin ardından üretilen prototip ürünü sunan öğrencilerimiz seri üretim aşamasına geçilecek olan ürünleri ve şirketlerin yapacağı

çalışmalarda kendilerinden destek istediklerini dile getirdiler.

Başkan Büyükgöz; RecySound: Powerbank Özellikli Bluetooth Hoparlör ile ilgili sunumundayız. Yücel Boru Fen Lisesi'nde okuyan öğrencilerimizden projeye dair bilgileri dinliyoruz. Atık bilgisayarların bataryalarını hoparlör ile birleştirerek "RecySound" adını verdikleri yeni bir ürün üretiliyorlar. Girişimci gençlerimizi tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyorum.' dedi

Gebze Belediye Başkanımız Sn. Zinnur Büyükgöz'e bizlere ayırdıkları kıymetli vakitleri, samimi sohbeti ve yol gösterici önerilerinden ötürü teşekkür ederiz.

İNTERNET SAYFAMIZ HER ZAMAN GÜNCEL

Bildiğiniz gibi Milli Eğitim Bakanlığına bağlı tüm okul ve kurumlar internet sayfalarını aynı altyapı üzerinden yürütmektedirler. Beş farklı şablonun kullanıldığı altyapıda okul olarak Meşe teması ara yüzüyle karşınızdayız. Bizi farklı kılan ise haber ve duyuru içeriğimizin sürekli güncel ve güzel olması. 29 Nisan Kut'ül Amare Zaferini, 23

Nisan'ın balkonlarda İstiklal Marşı okunarak kutlanacağını, Yüz Yüze Eğitime ara verildiğini, GençBizz takımlarımızın Yetki sertifikalarını aldığını, kısaca son bir haftada ne olduysa anında internet sayfamızda bulmanız mümkün. Hatta 1 Mart tarihine gidip son ders programlarınızı bile bulabilirsiniz! Şu anda Türkiye genelinde ilk 600 okul sitesi içindeyiz. Geçmiş aylarda ilk 500'lü sıraları da görmüştük. Biz daha iyi sıralamalarda olmak için üstün gayret sarf ediyoruz. Sizden beklentimiz ise sınıf whatsapp gruplarınıza iletilen duyuru ve haberleri tıklamanız ve günlük olarak internet sayfamızı ziyaret etmeniz. Birlikte çok daha güzel bir sıralama yapacağımıza inancımız tam.

Lütfen sık sık ziyaret ediniz—> <https://yucelborufenlisesi.meb.k12.tr>

Yücel Boru Fen Lisesi

Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru Fen Lisesi
adına sahibi

İsmail BOĞA
Okul Müdürü

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba
Türk Dili ve Edebiyatı

Yayın Kurulu

Engin Güntepe
Yayın Danışmanı
(Müdür Başyardımcısı)

Arif Dülger
Yayın Danışmanı
(Müdür Yardımcısı)

Yağmur Atilla
Editör (10/D)

Melike Ay
Editör (12/A)

Arif Bekdik
Yazar (10/B)

Ceyda Vatansever
Çizer(10/D)

Yazarlar

Enes Çağlayan 9/B

İlker Y. Solakoğlu 9/C

Dilek Buse Geçit 11/D

Ömer Sefertaş 12/E

Hüseyin Ay

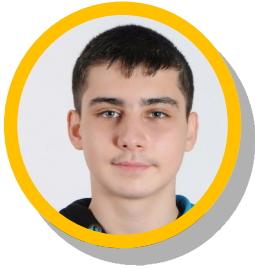
Ali Erol

Dağıtım

Şimdilik online:(

İletişim

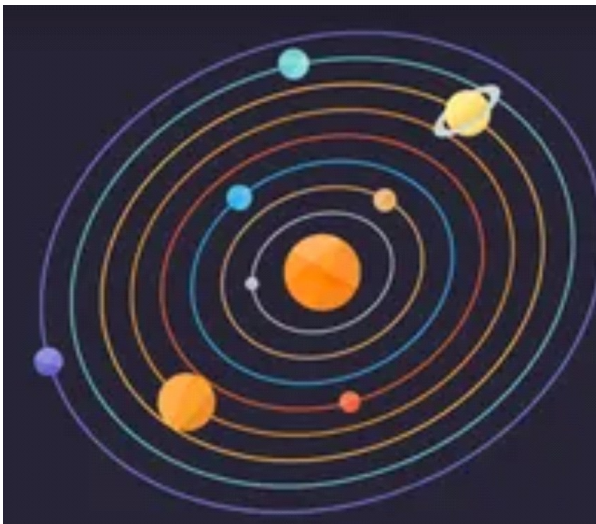
ybfl.gazete@gmail.com

İlker Yunus
SOLAKOĞLU 9/C

“HAFİFÇE OLSA
DA DÜNYA DA AY
ETRAFINDA
DÖNER!”

YANLIŞ BİLDİKLERİMİZ: GEZEGENLERİN YÖRÜNGE HAREKETLERİ VE DAVRANIŞLARI

İNCELEME/Derleme

Dünya'nın Güneş etrafındaki yörüngesini çizmeniz istense, ne çizerdiniz? Muhtemelen merkeze Güneş'i büyük bir daire olarak yerleştirdikten sonra, Dünya'yı temsil eden daha ufak bir daire çizerdiniz. Dünya'nın yörüngesini gösteren çizgiyi, Dünya'yı temsil eden dairenin tam merkezinden geçecek şekilde çizerdiniz. Bu yörünge muhtemelen daireye yakın bir elips olurdu. Çoğumuz, sağduyularımız nedeniyle bunu böyle çizeriz. Kısaca, çizeceğiniz şeyin 3 boyutlu görüntüsü muhtemelen yukarıdaki görseledeki gibi olurdu.

Ancak bu hatalıdır. Evet, yüzeysel olarak baktığınızda Ay Dünya'nın etrafında, Dünya

Güneş'in etrafında, Güneş Samanyolu Galaksisi'nin merkezindeki karadeliğin etrafında eliptik bir yörüngede

döner, haklısınız. Fakat "elips" ya da "çember/daire" gibi şekiller, geometrik olarak hayal edilen, kusursuz geometrilerdir. Bu durum, gök cisimlerinin yörüngelerinin kusursuz bir düzgünlüğe sahip olduğu yanılgısını yaratır. Bu, büyük bir hatadır.

Ne Ay, ne Dünya, ne Güneş yörüngesinde kusursuz bir geometrik şekli takip edebilir. Tam tersine bu gök cisimlerinin her biri, yörüngeleri üzerinde "yalpalar".

Örneğin Ay ile Dünya'yı ele alalım. Eğer ki Ay'ın, Dünya'nın tam merkezine odaklanmış bir yörüngede döndüğünü iddia edecek olsaydık, Ay'ın kütleli olduğunu varsaymamız gerekirdi! Genellikle büyük olan cisimlerin küçük olanlar üzerindeki etkisi, küçüklerin büyükler üzerinde olduğundan çok daha fazla olduğu için, bu etkiyi göz ardı ederiz. Ama bu, gerçekte hatalı bir varsayımdır.

Sağduyumuzun yanılgıdığı nokta budur. Aslında Ay da Dünya'yı, Dünya'nın Ay'ı çektiği gibi kendi üzerine çeker! Hatta bu iki cisim arasındaki çekim kuvveti birebir aynıdır! Ancak Ay daha ufak ol-

duğu için ve daha önemlisi, biz Dünya üzerindeki gözlemciler olduğumuz için, Ay'ın Dünya etrafındaki bir yörüngede döndüğünü söyleriz. Fakat referans noktanız Ay olacak olsaydı, Dünya'nın Ay'ın etrafında döndüğünü de iddia edebilirdiniz. Tıpkı Dünya'dan bakan insanların, Güneş'i Dünya'nın etrafında dönüyor sandığı gibi...

Hafifçe olsa da Dünya da Ay etrafında döner! Daha doğru bir ifadeyle bu iki gök cismi, ikisinin arasında kalan ayrı bir merkez etrafında dönmektedir!

Ay'ın Dünya'yı kendi üzerine çekmesi, Dünya'nın Güneş etrafındaki hayali yörünge çizgisinin tam olarak Dünya'nın merkezinden geçmemesine neden olur. Dolayısıyla iki cismin yörünge merkezi olarak bilinen noktası, Dünya'nın merkezi ile Ay'ın merkezini birbirine birleştiren hayali bir diğerk çizgi üzerinde, Ay'a doğru kayar. Hatta epey bir kayar.

Sadece Ay, Dünya'nın etrafında dönmüyor. Dünya da, Ay'ın etrafında dönüyor! Bu aslında tam olarak Görelilik Teorisi'nin söylediğı gibi bir "referans kaymasından kaynaklı bir yorum farklılığı" değildir. Gerçek anlamıyla iki cisim de, tarafsız bir referanstan bakıldığında, birbirinin etrafında dönmektedir.

Bu durumun asıl önemli sonucu ise şudur: Dünya, çekirdeğinden (yani merkezinden) 4661 kilometre uzaktaki bir merkez etrafında dönmeye çalıştığı için, Güneş etrafındaki yörüngesinde yalpalamak zorunda kalır. Yani Dünya, Güneş etrafındaki yörüngede dönerken, aynı zamanda merkezinden 4661 kilometre

uzaktaki bir nokta etrafında da döner.

Dolayısıyla, "Ay, Dünya'nın etrafında dönüyor!" argumanı hatalıdır! "Ay ve Dünya, ortak ve Dünya'ya çok yakın bir merkez etrafında dönmektedir." ifadesi doğrusudur.

Gördüğünüz gibi Dünya pek de az yalpalamaktadır.

Aynı şey, Güneş için de geçerlidir. Güneş'in etrafında dönen gezegenler, onu Samanyolu Galaksi'mizin merkezindeki karadelik etrafındaki yörüngesinden saptırmaktadırlar. Tabii Güneş çok daha devasa olduğu için bu yalpalama çok daha az olmaktadır.

Aslında Güneş üzerine etki eden çok fazla gezegen (ve hatta yıldız) vardır ve bunların toplam etkisi analiz edilmelidir. Benzer şekilde, Dünya üzerinde de diğerk gezegenlerin etkileri söz konusudur; fakat bunlar çok çok daha az olduğu için, sadece yörünge hareketi yapan cisimler arasında yapılacak bir analiz, daha kolay anlaşılır sonuçlar vermektedir. Güneş'in yarıçapı çok daha büyük olduğu için (Dünya'nınkinin 109.2 katı), bu yalpalamaya merkeze çok daha yakın kalmaktadır.

kaynak: evrimagaci.org

BİR TECHİR BİR YALAN: SÖZDE ERMENİ SOYKIRIMI

Enes Çağlayan 9/B

İNCELEME-TARİH

Osmanlı'nın son dönemlerinde, özellikle büyük devletlerin Osmanlı Devleti içerisindeki etnik grupları misyonerlik faaliyetlerinde bulunarak kışkırttıkları 1800'lerde, Osmanlı'nın Millet-i Sadıka olarak adlandırdıkları Ermeni tebaadan ayrılıkçı ve kendi bağımsız devletini kurmak isteyen birçok Ermeni örgütlenmiş ve Osmanlı'nın birçok yerinde -özellikle bugünkü Ermenistan sınırimızın bulunduğu illerde- katliamlar, kışkırtmalar ve ayaklanmalar gibi faaliyetlerde bulunmaya başlamıştır. Öyle ki bu faaliyetler belli bir süreden sonra silahlanıp köy ve kasabalara saldırma seviyesine kadar gelmiştir. Bu saldırılarda ve ayaklanmalarda ise genel anlamıyla Ermenilerin Hınçak ve

Taşnak Komite-leri'nin parmakları bulunmaktadır.

Tarihi süreç incelendiğinde Ermeni milletinin Osmanlı Devleti'ne her daim sadık kaldıkları ve çoğu millet -Yunanlar, Sırlar, Bulgurlar vb.- ayaklanıp kendi bağımsız devletlerinin kursalar da Ermeni milletinin belli bir süre diğer milletler gibi bağımsızlık faaliyetlerinde bulunmadığı görülmektedir. Bu sadakat büyük devletlerin -ABD, İngiltere, Rusya vb.- Osmanlı devleti içerisinde misyonerlik faaliyetlerinde bulunarak okullar açması, Ermeni halkını kışkırtmaya başlamasına kadar sürmüştür. Daha sonra gerek bu okullarda okuyan Ermeniler gerekse Avrupa'da Hınçak gibi örgütleri kuran Ermeniler bu sadakati bozarak devlet içerisinde isyanlarda bulunmuşlar ve bu isyanlar sırasında birçok Müslüman, Ermeniler tarafından katledilmiştir. Bu olayları takiben 1915 yılında Osmanlı Devleti Rusya ile savaşırken Ermeni tebaadan ayrılıkçı gruplar bölgede isyan çıkartmaya devam etmiştir. Devlet bu isyanları ordu Rusya ile savaşta olduğu için bastırmakta zorlanmıştır. Bu karışık süreç içerisinde Başkumandan En-

ver Paşa, Dahiliye Nazırı Talat Paşa'ya *“Van Gölü etrafında ve Van Valiliğince bilinen yerlerdeki Ermeniler, isyanlarını sürdürmek için daima toplu ve hazır haldedirler. Toplu halde bulunan Ermenilerin buralardan çıkarılarak isyan yuvalarının dağıtılması düşüncesindeyim. III. Ordu Komutanlığı'nın verdiği bilgiye göre Ruslar 20 Nisan 1915 tarihinde kendi sınırları içindeki Müslümanları sefil ve perişan bir halde sınırlarımızdan içeriye sokmuşlardır. Hem buna karşılık olmak ve hem yukarıda bahsettiğim amacı sağlamak için ya bu Ermenileri aileleriyle birlikte Rus sınırı içine göndermek veyahut bu Ermeni ve ailelerini Anadolu içinde çeşitli yerlere dağıtmak gereklidir. Bu iki şekilden uygun olanın seçilmesiyle tatbikini rica ederim. Bir mahzuru yoksa isyancıların ailelerini ve isyan bölgesi halkını sınırlarımız dışına göndermeyi ve onların yerine dışarıdan gelen Müslüman halkın yerleştirilmesini tercih ederim.”* diye bu yazıyı göndermiştir. Bunun üzerine Talat Paşa kararı kendi alarak Ermenilerin devlet sınırları içerisinde zorunlu olarak güneye göçtürülmeleri kararını almıştır. Bu karara göre Ermenilerin canına, malına ve namusuna dokunulmadan hiç kimseye zarar verilmeyecek, Ermeni halkının güvenliği sağlanacak, geride bıraktıkları taşınamayan eşyaları devlet tarafından himaye altına alınacak ve ileride bir gün Ermeniler yaşadıkları yerlere döndüklerinde geri verilecekti. Kararın tatbiki için

Ermenilerin yaşadığı vilayetlerdeki valilere yazılar gönderilmiş ve tehirin hiçbir Ermeni'ye zarar vermeyecek şekilde gerçekleştirilmesi için emir verilmiştir. Osmanlı ordusu göç sırasında Ermenilere gelebilecek zararları önlemek için sıkı tedbirler alsa da göç sırasında tifo gibi hastalıklar nedeniyle hayatlarını kaybeden Ermeniler olmuştur. Daha sonra 25 Kasım 1915'te valiliklere gönderilen yazıyla göçün durdurulmasının ve dileyen Ermenilerin yaşadıkları yerlere geri dönerek eski evlerinin ve mallarının geri verilmesinin sağlanması konusunda yazı gönderilmiştir.

Sonuç olarak yıllarca kardeş gibi yaşadığımız Ermeniler, büyük devletlerin çıkarları için kullanılarak Osmanlı'ya ihanet etmişlerdir. Osmanlı bölgedeki vatandaşların ve ordunun güvenliğini sağlamak adına tehir kanunu çıkartmıştır. Bu zorunlu göç sırasında elde olmayan nedenler - hastalıklar, eşkıyalar vb.- ile hayatını kaybeden Ermeniler olmuştur ancak bu ölümlerin Osmanlı Devleti ve ordusuyla bir ilgisi bulunmamaktadır. Günümüzde bu olay bazı devletler tarafından “Osmanlı Ermenilere soykırım yaptı.” propagandasıyla sunulmakta ve devletler ülkemizi zor duruma düşürmeye çalışmaktadırlar ancak biz; Osmanlı Devleti'ne ve milletimize yapılan çirkin yakıştırmaların aslının olmadığını dünyaya sesimizi yüksek perdeden duyurmakla yükümlüyük.

B. YALÇIN'IN "KESİNLİKLE OKUMUYORUZ" ADLI YAZISI ÜZERİNE

ELEŞTİRİ

Okul gazetemize emek verip bu yazıyı yazdığı için öncelikle sevgili Bedirhan'a teşekkür ediyorum. Yazdığı yazıda güzel bölümler ve doğru olan birçok şey var ama - benim şahsi düşüncem- yanlış olan veya yanlış anlatılmış düşünceler daha ağır basıyor. Bu nedenle bu yazımda daha çok yazısının olumsuz yönlerinden bahsedeceğim. Yazıda genel olarak yazar tarafından yaratılmış ve gerçekte olup olmadığı belli olmayan hayali bir karaktere sesleniyor. Örneğin yazının ikinci sayfasında bulunan "Kimilerine göre sorgulayan gençlik olan sen, bana göre öyle değilsin." cümlesinde seslenilen

kişi tamamen hayali ve bu şekil hayali kişilere seslenişleri okuyucu üstüne alınmayacağı için okuyucuya yansıtılmak istenen düşünce tam olarak yansıtılamaz. Yazısında diğer bahsetmek istediğim düşünce ise hitap şekilleri diyebilirim. Sevgili Bedirhan yazısının daha başında "Bu yazıyı yazdığım yerin bir okul gazetesi olduğunu unutmuş olsaydım ağır ithamlarda bulunma hakkı görebilirdim kendimde." diyerek yazısında dikkatli olması gerektiğinin farkında olduğunu dile getiriyor. Ama yazısının ilerleyen kısımlarında şöyle bir seslenişte bulunuyor: "Sen, Z Kuşağı'nın sivilceli ya da daha sivilceleri bile çıkmamış ferdi!". Bu sesleniş yazarımızın kesinlikle kendisi ile çeliştiği bir kısım. Çünkü onun da dile getirdiği gibi bu bir okul gazetesi ve bu gazetede kullanılan her türlü yazı dikkatle seçilmelidir. Bu seslenişi ise tam aksine birçok insan tarafından saygısızlık olarak görülebilir. Sevgili yazarımızın buna da dikkat etmesini öneririm. Dikkatli okunursa daha nice yanlış yanları bulunabilir yazının fakat ben bu hususlara dikkat ettim ve dile getirmek istedim. Yazımın başında da dediğim gibi bu yazı olumsuz yanları var diye emek verilmiş güzel bir yazı olmaktan tabii ki de çıkmaz ama dikkat edilmesi gereken yanlışlar da kesinlikle var. Yazarımızın kendisine tekrardan yazısı için teşekkür ederek yazımı bitirmek isterim. Saygılarımla...

RECEP YILDIRIM 10/D

Yazıda bahsi geçen çoğu şeyde haklılık payı olduğunu söylemeliyim. Bu aralar okuma düzenini tekrar eski haline getirmeye çalışan biri olarak çoğu şeye katılıyorum ve okumanın önemini de farkındayım. Katılmadığım bir nokta olarak Farsça ve Arapça kelimelerin 1000 yıl boyunca kullanıldığından bundan dolayı dilin bir parçası olduğunu söylemiş fakat İngilizce ve Fransızca kelimeler de 1000 yıl boyunca kullanılıp Türk dilinin bir parçası da olabilir. Doğu ve Batı dillerinin ayrı kefeye konulmaması gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta Türkçe dışında herhangi bir dil "yabancı dil" kategorisinde bu Arapça ve Farsça olsa bile. Ayrıca dilin belirli, kesin hatlarla çevrildiğini düşünmüyorum. Dil ne de olsa bir iletişim aracı. İnsanlar

birbirlerini anlayabiliyorsa kelimenin İngilizce, Fransızca ya da Arapça olmasının çok da sorun olmadığını ve bir Globalleşme diyebileceğim bir çağda olduğumuzu da belirtmek istiyorum. Türkçede meydana gelen değişimlerin aynı zamanda diğer dillerde de meydana geldiğini ve dil içindeki değişimlerin doğal olduğunu söyleyebilirim. Dilimizin kimliği olduğu konusunda herhangi bir itirazımın olmamasıyla birlikte kesinlikle katılıyorum. Örnek olarak Türk kültüründe ailenin yeri hep çok önemli olmuştur bunun sonucunda da hala, teyze, yenge gibi çeşitli kelimeler Batı dillerinde tek bir kavramda toplanmaktadır. Yani dilimiz bizi yansıtır evet ama değişimler de olağandır.

CEYLİN HACIOĞLU 10/A

Öncelikle 'z kuşağından' olan birinin bu konuyu dikkate alması ve hakkında uzun sayılabilecek bir sohbet yazısı yazması kesinlikle çok hoşuma gitti. Bedirhan'ın yazmadan önce bu konuyu uzun zaman boyunca kendisiyle tartıştığı çok belli, sorgulamış ve bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmiş. Bu farkındalığın kitaplarla oluşmuş olması da diğer bir hoş ayrıntı. Ben kendimce kitaplara çok değer veren biriyim fakat bu yazıyı okurken kendimi kendime kızmaktan alıkoyamadım. Kendimi okumak için sürekli ertelediğim kitaplarıma bakarken buldum. Kendimce yeni kararlar aldım kitapların hayatımdaki yerini büyütmek adına. Okumayı sevdiğini söyleyen ben bile kitaplara ayıracak vakit bulamadığımı söyleyip uzun zamandır okumuyordum bu durumun önüne artık geçmem gerekli.

Bedirhan'ın yazısında kullandığı sayısal veriler beni iyiden iyiye korkuttu çünkü bende özünde herkes gibi okumayan bir neslin nasıl bir geleceği olacağı konusunda endişeliyim. Fikrimce insanlar da okumanın kendi üzerlerindeki etkilerin farkındalar sadece göz ardı etmeyi daha kolay buluyorlar nedenini bilmediğim bir şekilde kiraathanede batacak oynamak insanlara daha zevkli geliyor. Umarım bir gün herkes okumanın getirilerini kabullenir ve bu yönde bir adım atar.

DİLŞAH CEYLAN 10/D

Çağımızın sorunu hatta daha da sürecek bir sorun okumamak. Yazarımız bu konuyu çok güzel açıklamış. Herkes çok okurum der, boş zamanlarında ne yaparsın derler, kitap okurum der. Sorun işte tam olarak bu aslında. Toplumumuz kitap okumayı bir vakit geçirme işi olarak görüyor. Eğer zaten bu zihniyetle kitabı elinize alıyorsanız bırakın daha iyi. Bu şekilde kitap okumak kişiye hiçbir katkı sağlamaz. İnsan okumalı ama bilinçli okumalı. Yaşına, zevkine göre seçmeli kitaplarını dergilerini. Hem böylece kaliteli vakit geçirmiş olur hem de kendini geliştirir. Bunlar da benim düşüncelerim. Umarım bir gün herke bilinçli okur olur da komşu akraba vs. ziyaretlerinde dedikodu değil kültür sohbetleri yapılır.

NAZLI HİLAL KILINÇ 10/A

ÖĞRETMEN OLMAK

ANI

Hüseyin Ay /
İngilizce Öğretmeni

Seksen dokuzun sonbaharıydı. 11 yaşındaydım. Doğduğum ve çocukluğumun geçtiği köyümden, evimden ilk kez ayrılıyordum. Babam komşularımıza “Bizim ilçeden yatılı okulu bir tek bizim oğlan kazanmış.” dediğinde; sevincini ve gururunu gizleyemeyen, göğsü kabaran bendim. Köyden 50 km mesafedeki yeni okulunda ailemden uzakta, küçük yaşta yatılı olarak okuyacağım aklıma geldiğinde gözleri dolan ve garip bir ruh haline bürünen de bendim. Karışık duygular içerisinde, yeni okuluma attım ilk adımımı. Bir duvarın inşası için koyulan ilk tuğla gibiydi bu adım. Babam benimle vedalaşırken sabırlı ve güçlü olmam gerektiğini söyledi ve bir ihtiyacımın olup olmadığını sordu. Çocuk kalbimden birçok şey geçiyor, konuşmak istiyorum ama hepsi boğazımda düğümleniyor, söze dökülmüyordu. Bu ayrılık bana zor geliyordu.

Okuldaki ilk akşamımdı. Nöbetçi öğretmenler tüm öğrencileri etüt sınıflarında topladılar. Her şey benim için çok yeniydi. Uzun boylu, sert bakışlı bir öğretmen sınıfa girdi ve yoklama yapacağını söyle-

di. İsmi okuduğu öğrenciye kaçınıcı sınıfta olduğunu soruyordu.

Sıra bana geldiğinde yanlışlıkla “orta bir-deyim” dedim. Halbuki hazırlık sınıfı öğrencisiydim. Bir anlık dalgınlığıma gelmişti. Öğretmen, “Ben seni geçen sene hiç görmedim. Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdı. Kıpırmızı kesildim. Bir şey diyemedim. Sanırım bu halim onu daha da öfkeliendirdi, “Gözlüklerini çıkar ve yanıma gel!” dedi. Hiç unutmuyorum. Beş tokat. Üçü sağ yanağıma, ikisi de sol. On bir yaşındayım. Anne babadan uzakta,

yatılı okulda ilk gecem. Ve küçük bir yanlış anlaşılmanın sonucu yanaklarımda merhamet yoksunu beş parmağın haşin izleri.

Bu olay benim için kötü bir başlangıç hatta bir yıkımdı. Okuldan ve okumaktan soğumuştum. Yeni umutlarla, hayallerle geldiğim okul benim için anlamını yitirmişti. Ta ki Yalçın Öğretmen'le tanışana

kadar. Yalçın Bey okulların açılmasından bir ay sonra okulumuza başlamış, hem sınıf öğretmenimiz hem de İngilizce öğretmenimiz olmuştu. İlk sınavlar sona erdiğinde, durum benim için hiç iç açıcı değildi. Çoğu dersten düşük not almıştım. İşin daha kötüsü, bu gidişat pek umurumda değildi. Yalçın Öğretmen bendeki bu durgunluğun ve isteksizliğin kısa bir sürede farkına vardı. Teneffüslerde benimle ilgilenirdi, sıcak tebessümüyle güzel tavsiyelerde bulunurdu. Onun bana değer vermesi hoşuma gidiyordu.

O yıl ilk defa babam bana bağcıklı bir spor ayakkabısı almıştı. Daha önceleri köyde lastik ayakkabı giydiğim için bu spor ayakkabıyı nasıl bağlayacağımı bilmiyordum. Bağlarken hep kördüğüm yapıyordum. Bir gün okul sonrası arkadaşla-

rıyla maç yapmaya hazırlanıyorduk. Bir arkadaşım benim ayakkabılarımı bağlıyordu. Öğretmenim bunu uzaktan fark etmiş ve yanımıza kadar gelmişti. Bu yaptığımızın doğru olmadığını, hazırcılığa alışmamam gerektiğini tatlı dille anlattı. Daha sonra birden önümde eğildi ve bana ayakkabının nasıl bağlanacağını uygulamalı olarak gösterdi. Koca öğretmen önümde diz çökmüş, ayakkabılarımı bağlıyor, sonra çözüyor ve "Hadi, şimdi sen yap." diye bana öğretiyordu. Gözümde çok büyük bir insandı. Bazen evci izne çıkmadığımdan ötürü param erken biter, öğretmenim bunu anlar ve harçlık verirdi. Hoşgörüsü, rol modelliği ve verdiği değer ile beni kazanmayı başarmıştı. Onun benim için yaptığı iyilikler karşısında benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu.

İlk sınavlar sonunda sınıfın kötülerinden olan ben, yılsonunda takdirname alan dört öğrenciden biriydim. İşin sırrı Yalçın Öğretmen'in öğrencilerine olan yaklaşımında gizliydi. O benim gibi sıradan bir öğrenciye "özel bir insan" olduğumu hissettirdi.

...

21 yaşındaydım. Üniversiteyi bitirmiş, diplomamı almıştım. On yıl önce gayreti ve şefkati ile elimden tutan, gözümü açan, bana güven aşılayan Yalçın öğretmenimin izinden gidecek olan bir öğretmendim artık. Dahası onun gibi bir İngilizce öğretmeni. Bana bu mesleği sevdiren yatılı okul öğretmenimden çok şey öğrenmiştim. Artık önümde uzun yıllar vardı ve karşılaşacağım yüzlerce öğrenci.

...

Öğretmenlik hayatımda yirmi yılı doldurdum. Neler yaşanmadı ki bu süre zarfında. Birçok anı biriktirdim. İçlerinden bir tanesini sizinle paylaşmak istiyorum.

9. sınıfta okuyan çalışkan bir öğrencim vardı. Ödevlerini muntazam bir şekilde yapar, derste öğretmenini pür dikkat dinlerdi. Ne var ki yüzü gülmez, arkadaşlarıyla pek konuşmazdı. Mutsuz olduğu her halinden anlaşılıyordu. Belli ki bir sıkıntısı vardı. Ders aralarında okul bahçesinde

tek başına dolaşırdı. Bir gün bir bahaneyle yanına yaklaştım ve sohbet etmeye başladım. Ürkekti. Konuşmak istemiyordu. Kısa ve kaçamak cevaplarla sorularımı geçiştirmeye çalışıyordu. Ama benim iş peşini bırakmaya niyetim yoktu. Biliyordum ki, samimi bir ilginin açamayacağı kapı yoktu. Nitekim öyle de oldu. İçinde biriktirdiği sıkıntıları anlattı. Aslında çözülemeyecek bir problem değildi ancak kendi dünyasında bunu büyük bir sorun olarak görmekteydi. Onunla sık sık konuşmaya başladım. Dilimin döndüğünce, gücümün yettiğince ilgilendim. Ona olumlu bakış açısı kazandırmaya çalıştım. Bir gün yanıma gelerek "Öğretmenim, bir iki kez intihar etmeye teşebbüs ettim ama gözümün önüne siz geldiniz ve vazgeçtim." demesi her şeyin özeti idi aslında. Belki de bir felaketin eşiğinden dönmüştük. Şükürler olsun ki zamanla yaşadığı sorunların üstesinden geldi ve şimdilerde iyi bir üniversiteden mezun olarak yaşamına devam ediyor.

Anladım ki, bizim işimiz gönül işi ve içinde insan var. "İnsanı yaşat ki devlet yaşasın." öğüdünü kulağında küpe olarak taşıyan öğretmenlerimizin ellerinde yükselecektir yeni neslimiz.

ORUÇ KENDİNİ TUTMAKTIR

GÜNDEM

Ali Erol / Din Kültürü Öğretmeni

Oruç, imsak vaktinden iftara kadar bir şey yememek, içmemek ve diğer orucu bozan şeylerden uzak durmak, el çekmektir. İmsak kelime olarak, “kendini tutmak, engellemek, el çekmek” anlamlarına gelir. Oruç, Farsça bir kelime olup Arapçadaki karşılığı savm ve siyamdır. Savm kelimesinin anlamı da “bir şeyden uzak durmak, bir şeye karşı kendini tutmak, zapt etmek, zaptı rapt altına almak” demektir.

Kavramların diliyle konuşacak olursak, oruç bizi “kendimizi tutmaya” çağırıyor. Eline, beline ve diline sahip çıkmayı öğretiyor. İnsanın kendini tutması zor bir iştir. Başımıza ne geliyorsa kendimizi tutamadığımız için gelmiyor mu? Günahların, kötülüklerin özünde insanın kendini tutamaması yatıyor. Dilimizi tutamadığımız için kötü söz söyler, kalp kırar, başımızı derde sokarız. Elimize hâkim olamadığımız için vurup kırarız. Öfke kontrolü

yapamadığımız için yıkar dağıtırız. İnsan kendini tutamadığı zaman, kendini yitiriyor, kendine yazık ediyor.

Kendini tutmak kolay değildir. İşte oruç bizi bu zor işe çağırıyor. İmsaktan iftara kadar yeme, içme, şehvet gibi en temel dürtülere karşı bizi tutuyor. Helal olmasına rağmen iftara kadar bir şey yemiyor, içmiyoruz. Oruç bizi terbiye ediyor, irademizi güçlendiriyor, dürtülerimizi, hormonlarımızı kontrol etmeyi, sınırlamayı öğretiyor. Açlık ve susuzluk gibi en temel iç güdülerimizin bizi esir almasına mâni oluyor. Bu güdülerini kontrol edemeyen insanların, “eşref-i mahlukat” gibi yüce bir mertebeden nasıl aşağıların aşağısına sürüklendiklerine, yoldan çıktıklarına her gün şahit oluyoruz.

Modern insan, hayatını mutfak, yatak odası ve lavabo arasına sıkıştırmış, başka bir amacı olmayan, değerler açısından iflas etmiş yaşayan bir ölüdür. Böyle bir hayatın derinliği, anlamı yoktur. Hız ve haza dayalı bir hayat tarzı, kışkırtıcı cazibesıyla insanı kendisine yabancılaştırır. Kendini unutan insan, kendini tutamaz, dürtülerinin kölesi olmaktan kurtulamaz.

“Bana kimse karışamaz, ben özgür bir bireyim, isteğim her şeyi yaparım!” havasında olanlar, aslında tutkularının kölesi olan zavallılardır. Akıl ve iradesi, duygularının baskısı altında olanların sağlıklı düşünceleri, sağduyu ile hareket etmeleri beklenemez. Rüzgârın önün-

deki yaprak misali nereye savrulacakları belli değildir. Ellere zincir, ayaklarına pranga vurulan insanların kurtulma ihtimali vardır ama akıl ve iradelerini hazlarına kurban etmiş kişilerin değil kurtulmaları özgürlüğün havasını bir an olsun teneffüs etme imkanları yoktur. Çünkü bunlar özgür olduğunu zanneden kölelerdir.

Oruç, sadece aç ve susuz kalmak değildir. Ya da yemek saatlerimizin değişmesi değildir. Ramazan ayı ilahi bir mekteptir, hizmet içi bir kamptır. Bu kampta mide aç kalırken ruh doyurulur. Manevi bir eğitim verilir, irade güçlendirilir. Bilincin, bilinçaltını kontrol etmesi öğretilir. Böylece ayartıcı duyguların bedenimize hâkim olmasının önüne geçer, nesneleşmekten, heva ve hevesimizin kulu olmaktan kurtuluruz.

İnsanı bir gemiye benzetecek olursak, bu geminin kaptan köşküne kim oturacak? Buranın patronu kimdir? Hayatımıza, akıl ve irademiz mi yön verecek yoksa iç güdülerimiz, ihtiraslarımız mı? İşte tam burası insanı, hayvandan ayıran noktadır. Hayvanların da yeme, içme, cinsellik vs. gibi dürtüleri vardır. Onlar bu ihtiyaçlarını, helal/haram, iyi/kötü, doğru/yanlış diye düşünmeden, kimseden çekinmeden, utanmadan ve hiçbir sınır tanımadan karşılarlar. Onların dünyasında ahlak, edep, hak, hukuk, erdem gibi değerlerin yeri yoktur. Bunlardan farklı olarak Yüce Yaratıcı insana akıl, düşünce, irade gibi birtakım meziyetler vermiştir. İnsan bu özellikleri sebebiyle söylediği sözlere, yaptığı eylemlere dikkat eder. İçinden geçen her duyguyu, kafasına esen her şeyi yapamaz. Onları akıl ve iman süzgecinden geçirir. Şaha kalkmış duygularını dizginlemesini bilir.

Tek dünya merkezli düşünen, sadece hazın peşinde koşmakla mutlu olacağını

zanneden insan, fena halde yanılmaktadır. Halbuki mutluluk, istek ve arzuları sınırsızca tatmin etmek değil bunları kısıtlamakla elde edilir. Çünkü nefis, her zaman emreder (nefs-i emmare), doymak bilmez, hep daha ötesini talep eder. Kişiye her türlü çılgınlığı ve sapkınlığı yaptırır da yine mutmain olmaz. Onun ipiyle kuyuya inenler rezil ve rüsva olur, iki cihanda da iflah olmaz.

Ramazan bizi Rabbimizin donattığı “gök sofrasına” davet eder. Midenin yaşayabilmesi için, nasıl gıdaya ihtiyacı varsa ruhun da gök sofrasındaki menüye ihtiyacı vardır. O menü vahiyden başkası değildir. Bu anlamda Ramazan bir “ruh şölenidir”...

Ramazan, kelime olarak “güz yağmuru” anlamına da gelir. Eylül yağmurlarının kurumuş, susuzluktan çatlamış, kurak, çorak toprakları canlandırdığı gibi Ramazan da kirlenmiş kalpleri yıkar, 11 ayın yürekte bıraktığı kiri, pası temizler, rektifiye eder, ölmeye yüz tutmuş ruhlara hayat ikisiri sunar. Ramazan’ı gereği gibi idrak edenler, kalan on bir ayda da ayakta durabilirler. Yoksa Ramazan’ın şarjı bir ayda biter.

Tabii ki herkes bu rahmet ikliminden yeterince istifade edemez. Bu bir nasip meselesidir. İstekle alakalıdır. Yağmur bazen yumuşak topraklara düşer, toprak onu sindirir ve çeşit çeşit ürünlerini verir. Bazen de yağmur taneleri sert kayaların üzerine düşer, orada durmaz, ona bir fayda vermez. Kalpleri taşlaşmış, rahmete şemsiye tutanlar için Ramazan bir anlam ifade etmez. Bu duruma düşmeden, henüz vakit varken bu rahmet ikliminden doyasıya istifade edelim. Kim bilir, bir daha ki rahmet mevsimine hangimiz kavuşacaktır?

ADSIZ LOKOMOTİF

DENEME/SOHBET

Dilek Buse Geçit 11D

Bir kelime vardır; duyanın içini ısıtır, karşılık beklemez, öyle birdenbire bir güneş gibi doğar kalbinize. Bilir misiniz? Bazen bir insana, bazen bir hayvana, bir kaleme, bir yıldıza, bir oyuncağa, bir bitkiye, bir kıyafete... Bir lokomotifir o. Vagonları renk renk, çeşit çeşit. Birinde mutluluk vardır mesela. Birinde hüznün, acı, korku, bağıllık, bazen bağımlılık, güç, özgürlük... Hepsini taşır, götürür gittiği yere. Birkaçı ile iner durağa. Biz seçeriz o birkaçını bir bakıma. Öyle değil midir? Ne geleceğini biz seçmez miyiz her zaman dolaylı da olsa? Neyse! Devam edelim kelime-mizi açıklamaya, heyecanımızı artırmaya.

O bir yaşam biçimidir. Kötülükleri almaz vagonlarına. Yeri yoktur bu trende kötülüklerin. Çünkü merhamet ilk vagonudur. Korur, kollar, empati kurar, yardım eder bu kelime ile. İnanır o eşya-ya, insana. Şanstır, güvendir; yaslanacağı bir duvar, yanından ayırmadığı el, koldur o eşya, o insan. Yok mudur hepimizin

baktıkça güçlendiği, gördükçe mutlu olduğu bir eşya, bir insan? Yok mudur o başardıkça gururlandığı bir arkadaşı, evladı? Yok mudur “Ben onsuz olamam!” diyen, “ Ben hayatımı onunla birleştirmek istiyorum.” diyen?

Ee? Yok mu hala bir tahmin? Yok mu bu güzel şeyi tanıyan, kalbinden hiç çıkarmayan, bir çanta gibi sürekli yanında taşıyan ve çevresine yayan, yaydıkça çoğaltan? Yok mu kalbi “sevgi”li birileri?

Herkes merhaba, dışarıya özgürce çıkabileceğimiz günlere az kaldı diyelim mi?

Baharla birlikte doğa uyanırken bitkileri tanımaya/tanıtmaya ne dersiniz? Yeşil alanlara çıktığınızda gördüğünüz bitkileri ne kadar tanıyorsunuz? Hadi bir büyüğünüzden bir bitki öğrenin ve fotoğrafını gazetemize atın, paylaşalım, büyüyelim.

Doğayı korumak için onu tanımak gerek.

Neden olmasın diyorsan, haydi bir fotoğraf çek! ybfl.gazete@gmail.com

Gerekli Malzemeler:

****bitki/ağaç fotoğrafı***

****bitkinin/ağacının adı***

****hangi yörede?***

****kimden öğrendin?***

****sen kimsin?***

DENİZE GİDİP DÖNEN MAVİLERİN BİRE İNDİRGENEN ÜÇLÜĞÜ

ŞİİR

Ben üç yer tasarlamıştım, üçü de sana bana uygun.

Biri günebakanlarda, biri otuz yaşta, birini sorma.

Birini sorma, gün gelir ben söylerim.

Daha usta olurum, daha yiğit; o zaman söylerim.

Bu kırgın karanlığı bir ışıtalım ilkin,

Yeniden şehirler kuralım şimdikilerine benzeyen,

Baştan başlayalım susamlara, ekmeklere, denizaşırılarına
sevmelere.

Turgut Uyar

İNSANIM

Hor görülme korkusuyla,
Çaresizlik duygusuyla,
Hissedilme arzusuyla,
İnsanım, ben bir insanım.

Hiç bitmeyen tasasıyla,
Yer edinme çabasıyla,
Tabiatla savaşıyla,
İnsanım, ben bir insanım.

Bütünleştim kayboluşla,
Kaçanlara kahroluşla,
Her şekilde varoluşla,
İnsanım, ben bir insanım.

Tüm yanlışlar yardımıyla,
Açgözlülük yordamıyla,
Süregelmiş yıkımıyla,
Maalesef ki bir insanım.

Ömer Sefertaş 12/E